

důsledkem a důkazem jeho nespolehlivosti a tím i nezdatnosti. I v této příčině byl žalobní nárok posouzen odvolacím soudem správně.

Čís. 7781.

Společníci veřejné obchodní společnosti nejsou stranami ve sporu společnosti. Chce-li žalobce uplatnit ve sporu proti společnosti soukromé závazky společníka tím, že rozšíří žalobu také na společníka, nejde o subjektivní změnu žaloby, nýbrž o vstup nové osoby do sporu.

(Rozh. ze dne 11. února 1928, R II 32/28.)

V řízení o žalobě proti firmě: »První p-ský závod zasílatelský Leopold a Bruno H. v P.« a proti Brunonu H-ovi navrhl žalobce rozšíření žaloby na Leopolda H-a. Soud první stolice rozšíření žaloby připustil, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Soud první stolice připustil napadeným usnesením změnu, vlastně rozšíření žaloby též na Leopolda H-a osobně a to, jak z důvodu jeho patrně, jako veřejného společníka žalované prot. firmy První p-ský závod zasílatelský Leopold a Bruno H. v P., na něhož prý byla žaloba rozšířena. Žalobce nežádal však rozšíření žaloby na Leopolda H-a osobně jako veřejného společníka žalované prot. firmy První p-ský závod zasílatelský Leopold a Bruno H. v P., nýbrž rozšířil, jak z přednesu jeho a z přípravného spisu patrně, žalobní prosbu na Leopolda H-a osobně, jako majitele bývalé prot. firmy První p-ský závod zasílatelský Leopold H., tedy nikoliv jako společníka žalované firmy První p-ský závod zasílatelský Leopold a Bruno H. v P. Že by tu šlo o totožnost podmětů na straně žalovaných, nebylo tvrzeno a nejde to ze spisu na jevo. Nejde tudíž o subjektivní změnu žaloby a nelze přisvědčiti názoru prvního soudu, že vzhledem k ustanovení čl. 110 a násl. obch. zák. a § 11 ex. ř. vlastně nenastala ani změna osob na straně žalované, nýbrž že jde o docela novou žalobní žádost, o novou žalobu proti jiné osobě, dosud ve sporu nezastoupené, proti níž nelze připustiti rozšíření žaloby žalobcem navržené, i kdyby nebylo se obávatí značného ztížení nebo průtahu jednání, což však by zajisté nastalo vzhledem k tomu, že by novému žalovanému musila býti doručena žaloba a o ní zavedeno předepsané řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel napadá názor rekursního soudu, že jde o novou žalobu a nikoliv o podmětnou změnu žaloby původní, podané na firmu První p-ský závod zasílatelský Leopold a Bruno H. a na Bruno H-a, veřejného společníka této firmy, an žalobce rozšířil ji na Leopolda H-a, jenž je ovšem rovněž společníkem prvžalované společnosti, ale rozšíření stalo se z důvodu, že byl majitelem dřívější firmy První p-ský zasílatelský

závod Leopold H. Jest ovšem správné, že materielně jsou nositeli práv a závazků žalované veřejné společnosti její společníci a že doručení žaloby pro žalovanou společnost týče se i veřejného společníka jejího Leopolda H-a, ovšem jenom jako takového. Ale procesuálně nejsou společníci veřejné společnosti stranami ve sporu společnosti, jak to zřejmě plyne z § 11 a 36 čís. 2 ex. ř. a čl. 111 a 112 obch. zák. Důsledkem toho jest rozsudek proti společnosti vykonatelný proti společníkům jenom omezeně s výhradami v § 11 ex. ř. V rozšířené žalobě uplatňují se soukromé závazky společníka veřejné společnosti ve smyslu čl. 119 a 126 obch. zák., jež nejsou závazky společnosti. Chce-li je tedy žalobce uplatnit ve sporu proti společnosti tím, že rozšíří žalobu na společníka, nejde o subjektivní změnu žaloby, ježto dřívější podmět (společnost) ve sporu setrvává a společník nenastupuje na její místo. Tu jde o novou žalobu a nikoli o případy vytčené v § 235 c. ř. s. Tomu svědčí i ustanovení čl. 146 a násl. obch. zák. o promlčení žalob ze závazků společenských proti společníku, ježto k přetržení promlčení nároku proti společníku je třeba žaloby na samého společníka. § 235 c. ř. s. připouští sice za určitých podmínek i podmětnou změnu žaloby, ale taková změna předpokládá, že se podměty sporu skutečně mění a místo starého podmětu vstupuje nový, nebo že se označení podmětu jenom opraví. Tomu není však tak v projednávaném případě, kde starý podmět ve sporu setrvává. Přístup nové osoby do sporu upraven jest zvláštními předpisy a vázán na zvláštní podmínky (srv. §§ 19, 20, 23 a 234 c. ř. s.). Z toho plyne, že přístup nové osoby do sporu jako strany vedle dřívější strany neřídí se pravidly § 235 c. ř. s. a že nejde v takovém případě o pouhou změnu žaloby. Rekursní soud tedy právem nepovolil rozšíření žaloby na Leopolda H-a osobně.

Čís. 7782.

Ochrana nájemců (zákon ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.).

Pro nájemní smlouvy uvedené v § 14 zákona neplatí ovšem předpisy §§ 8—12 o zvýšení nájemného, platí však i pro ně zákaz § 20 (2), že pronajímatel nesmí si kromě nájemného dáti poskytnouti nebo slíbiti něco za to, že pronajímá být, třebas pod označením náhrady za opravy domu již dříve provedené.

(Rozh. ze dne 11. února 1928, Rv II 480/27.)

Žalobce najal smlouvou ze dne 10. prosince 1925 v domě žalovaných manželů byt na pět let za roční nájemné 2600 Kč a zavázal se kromě toho zaplatiti příspěvek na opravy provedené v roce 1924, celkem 2500 Kč, ročně 500 Kč. Příspěvek na opravy za rok 1926 žalobce zaplatil. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných vrácení oněch 500 Kč, tvrdě, že úmluva o příspěvku na opravy jest neplatnou a mimo to, že smluvené nájemné i s příspěvkem za opravy jest nepřij-